

Familie frem for eventyr

Politiken 6. marts 2005, 3. sektion, side 8

Efter gidselaffæren. 124 dage i Irak som gidsler hos 'Den Islamiske Hær' har ændret to franske journalisters prioriteter i livet. George Malbrunot vil prioritere sin familie, Cristian Chesnot har lyst til at løbe ud i Paris og nyde livet. En ad gangen har en libanesisk journalist mødt dem på cafe i Paris.

Af Roula Mouawad

Hans ansigt viser tydelige tegn på træthed. Han er ofte fraværende, og der er klart sat en støddæmper på hans sædvanlige journalistiske begejstring. Men hans humor er intakt. Midt i sin fortælling om at være gidsel i Irak lukker han jokes og sjove kommentarer ud. Også selv om emnet er gravalvorligt.

»For hver dag, der gik, følte vi, at døden kom nærmere. Men vi mistede aldrig helt håbet, og vores kidnappere var forholdsvis pæne. De udsatte os ikke for at se på likvideringer, og vi blev ikke seksuelt antastet«, siger Georges Malbrunot, der var sendt til Bagdad af avisen Le Figaro. Vi sidder på en cafe i Paris. Malbrunot afviser at have lidt af 'Stockholmssyndromet', den sygelige solidaritet, der kan opstå mellem kidnappede og deres kidnappere. Også selv om både han og Christian Chesnot mestrer arabisk. Han siger også, at han ikke ved, om de to blev købt fri, eller om de blev løsladt som følge af de diplomatiske bestræbelser.

Fra 9. august, hvor de blev fanget, til 8. oktober gik dagene forholdsvis smertefrit.

»Vi blev ofte flyttet rundt i lejligheder, nogle med bad, andre uden. Vi sov meget. Christian sov 15 timer i døgnet, for han holder af at sove længe. Vi stod op klokken 10 om morgenen, fik omeletter og te og en gang imellem ost. De gav os god mad. Vi fik endda kold pizza. Efter morgenmaden slappede vi af nogle timer, før vi foretog nogle sportsøvelser. Og gik i bad, hvis vi måtte. Til aften fik vi en halv kylling med ris og et æble en gang imellem«, fortæller han. 8. oktober gik det op for gidseltagerne, at Frankrig ikke ville droppe tørklædeforbuddet. Fra den dag bad de til Gud. »Vi bad tre gange dagligt, for vi var bange for, at de ville skære vores hoveder af. Vi talte lidt, grublede meget. Jeg tænkte ofte på min forlovede Sylvie. På mine skoledage. Mit livs film udspillede sig for mine øjne«.

Vil du rejse tilbage til Irak? »Umuligt. Det er vanvid. Man skal ikke lege med ilden to gange. Det kan da godt være, at jeg vender tilbage om nogle år, når Irak er blevet demokratisk og sikker. Men hvad nytter det nu? En af mine kollegaer har siddet tre uger på et hotel«. En dame i caféen afbryder pludselig, lykønsker ham med frigivelsen og udtrykker glæde ved at se ham live. Hvordan føler du, når du bliver mødt sådan? »Glæde. Det er meget sødt og høfligt af folk. Men jeg vil ikke blive forfængelig og nægter at blive i rollen som forhenværende gidsel. Jeg vil gerne genoptage mit normale liv og mit arbejde«. Hvordan har oplevelsen som gidsel ændret dit liv? »Den har fået mig til at ændre på mine prioriteringer. Ingen journalistisk opgave er værd at dø for. Jeg har indset nødvendigheden af at være forsigtig. At arbejde og eventyr ikke er alt i livet. Nu gælder det min familie, jeg vil etablere min egen familie«.

Nu kan vi slå jer ihjel

Normalt er han genert og fåmælt. I dag er han entusiastisk og taler hurtigt. Christian Chesnot, der var udsendt til Irak af Radio Monte Carlo og Radio France, tror, at de blev taget til fange ved et tilfælde. »Da de opdagede, at vi var franskmænd og arbejdede for vigtige nyhedskanaler, og at vi talte arabisk, var de overraskede. De lod, som om de ville løslade os hurtigt, for de havde ikke noget imod Frankrig, der jo ikke var deltager i krigen«, fortæller han. »Jeg tror, at nogle i organisationen mente, at vi burde løslades, fordi vi var franske, mens andre mere ekstreme medlemmer mente, at de kunne få nogle gevinster mediemæssigt ved at tilbageholde os. Senere forbandt de så vores sag med loven om forbud mod tørklæder i de franske offentlige skoler«.

De to journalister indspillede i alt ti videobånd, hvor de gentog det, de blev beordret til at sige, for eksempel at de havde det godt. Ham, der afhørte dem og lavede videooptagelserne, var den eneste, der talte engelsk. Og han kom sjældent. Derfor var de to taknemmelige for, at de talte arabisk. Deres gidseltilværelse blev totalt forandret 8. oktober. »Officeren kom og sagde: 'Jeres situation er ret vanskelig. Den franske præsident har besluttet ikke at tilbagekalde forbuddet mod tørklæder. I bør vide, at forhandlingerne er afbrudt, og at intet fremskridt er sket. Derfor kan vi nu slå jer ihjel'. Det var første gang, de nævnte noget om at slå os ihjel«, fortæller Chesnot. »Derefter tilbragte vi en uge i helvede. Vi troede, de ville likvidere os. Det bragte os tættere sammen. Jeg lærte Georges, hvordan man kan bede. Vi bad begge til Jomfru Maria. Fortalte hinanden vores sidste vilje, testamenterede alt til vores familier. Vi så vores død i øjnene. Vi fór op ved hver en lyd og troede, at nu ville de komme og hente os. Det var ikke frygt. Det var terror«.

En dag spurgte en af gidseltagerne ham, om han ville vende tilbage til Irak. »Jeg svarede: 'Ja, hvis Gud vil, men først ville jeg tage en lang pause'. Jeg spurgte ham, hvorfor han spurgte, og han svarede: 'For at finde ud af, om du er en rigtig journalist. En rigtig journalist ville komme tilbage'«, fortæller Chesnot. Men sådan en journalist er Christian Chesnot ikke længere.

Hvad har ændret sig i dit liv efter du er blevet løsladt? »Jeg er begyndt at værdsætte de essentielle ting i tilværelsen og betragter hver dag som en genfødsel. Jeg føler, at jeg har behov for at løbe ud og nyde livet i Paris«. Han er ikke vendt tilbage til sit normale liv endnu. Og han har ikke rigtig tid til at koncentrere sig om den bog, han er ved at skrive med Malbrunot om deres oplevelser. Hele tiden bliver han mødt med stor sympati fra sine omgivelser.

»Jeg prøver at minde mig selv om det, som et af de gamle gidsler fra Libanon siger. Han opmuntrede min familie, mens det stod på. Han sagde til mig: 'Pas på. Lige efter frigivelsen vil du blive behandlet som en gud, alle vil tage sig af dig. Men efterhånden bliver folk trætte af at høre på kidnapningshistorier og vil vende dig ryggen. Det kan give dig depressioner. Derfor har du bedst af at komme tilbage til dit arbejde og dit normale liv«. Han rejser sig og griner. »Efter at have siddet i fangenskab føler jeg trang til at tale med folk«, siger han. Og går tilbage til Radio France. For at fortsætte sit arbejde.

ps@pol.dk

Roula Mouawad er journalist ved Libanons største avis An-Nahar. Hendes artikel er oversat af Hanna Ziadeh og væsentligt forkortet og gennemskrevet af Pernille Tranberg.